

Ефективність

Доступність

Прозорість

Caritas
in Action!
№1

Очікування,
сповнене надії

Карітас України входить в одну з найбільших міжнародних мереж благодійних організацій у світі та Європі.

Слово "**Карітас**" означає водночас любов і милосердя, співчуття та благодійність.

Протягом майже 25 років сотні тисяч потребуючих українців отримали матеріальну, соціальну, психологічну та юридичну допомогу завдяки нашій роботі. Діяльність Карітасу України сфокусована на 6 основних напрямках:

- Допомога дітям, молоді та сім'ям, які перебувають у кризі
- Охорона здоров'я
- Допомога людям з особливими потребами
- Соціальні проблеми міграції
- Допомога у надзвичайних ситуаціях
- Розбудова громад

Місія Карітасу України: Розвиток традицій добродійної діяльності та здійснення соціальної роботи, виходячи із християнських морально-етичних цінностей.

Мета Карітасу України: Розробка та впровадження національних програм для забезпечення соціальної допомоги та підтримки найбільш потребуючого населення України, незалежно від національної приналежності чи віросповідання.

Принципи Карітасу України: Ефективність. Доступність. Прозорість.

Карітас України чотири рази ставав переможцем Національного конкурсу «Благодійна Україна» (у 2013, 2014, 2016 та 2017 роках) та є незмінним лідером Національного рейтингу благодійників України з моменту його проведення. У 2019 році Карітас України став першим фондом, що тримав Почесну відзнаку Богдана і Варвари Ханенків.

Карітас України сьогодні це:

- Понад 30 регіональних організацій у 15 областях України.
- Понад 1 000 співробітників та волонтерів.
- Допомога потребуючим незалежно від віросповідання, етнічного походження, статі чи віку, базуючись на християнських засадах і цінностях.
- Сотні тисяч потребуючих, покращити стан яких змогла матеріальна, соціальна, психологічна та юридична допомога, надана співробітниками Карітасу.
- Комплексний та системний підхід до вирішення соціальних питань: ми не концентруємось на одній чи двох суспільних проблемах, а беремо до уваги їх сукупність, послідовність і потенційні наслідки.
- Висока кваліфікація працівників, постійний професійний розвиток завдяки участі у власних та партнерських тренінгах, семінарах, конференціях; стажування в Україні та за кордоном.
- Наукові підходи у соціальній роботі, власні дослідження проблем медицини, міграції, безробіття, безпритульності, сирітства і вуличного способу життя дітей та молоді, інтеграції людей з інвалідністю тощо.
- Ефективна та практична соціальна і матеріальна допомога, а також активна просвітницька діяльність.
- Багаторічне партнерство як з українськими, так і міжнародними благодійними фондами та громадськими організаціями, державними структурами.
- Безперервний обмін досвідом з міжнародною мережею Карітасу, що має понад 115-річну історію і об'єднує 165 національних організацій, з 200 країн світу, з персоналом у декілька мільйонів співробітників та волонтерів.

Дорогий читачу!

Цей рік приніс неабиякі випробування для всього людства. Пандемія коронавірусу змінила наш звичний світ принісши ізоляцію, страх, невизначеність... Те, що рік тому здавалося неможливим, – стало звичним. Наприклад, робота з дому стала повсякденним явищем, в той же час, ще минулоріч – це була прерогатива фрілансерів, програмістів та представників творчих професій. Наради та навіть конференції стали проводити онлайн, а особисті зустрічі стали неабиякою розкішшю. Ми навчились жити віддалено в багатьох аспектах нашого життя, проте є речі, які неможливо зробити по телефону чи навіть через найшвидше Інтернет-з'єднання – це опіка, турбота, допомога: доставка продуктових наборів, гігієнічних засобів, одягу та взуття.

Працівники Карітасу були вимушені швидко адаптуватись до нових реалій роботи: продовжуючи надавати допомогу людям особисто, вони почали використовувати засоби індивідуального протиепідемічного захисту, а майже всі організаційні та адміністративні завдання перейшли в онлайн-режим. Тож пандемія принесла додаткові клопоти в організацію праці. Проте, найбільше вона вплинула на економічне становище в нашій країні – багато людей втратили роботу, а до бюджетів родин додалися витрати на лікування. Це неминуче призвело до росту кількості людей, яким потрібна наша допомога.

Тому, в цьому журналі ми вирішили відкрити для кожного читача надзвичайно багатогранний світ роботи наших працівників, які у найвіддаленіших куточках країни, наші домовленості з партнерами про реалізацію соціальних проєктів перетворюють на дію! Саме тому цей журнал ми вирішили назвати «Карітас у Дії», аби акцентувати на тому, що допомога може так і залишитись чудовим наміром, якщо їй не надати рушійну силу. Наші працівники і волонтери є силою добра, вони втілюють в життя благі наміри декількох тисяч наших жертводавців, огортаючи турботою кожного року близько 100 тисяч потребуючих – і я не втомлююсь дякувати їм за це.

З щирою повагою

Андрій Васюкович,
Президент Карітасу України

Ми стаємо добрішими...

Центр для дітей та сімей при благодійному фонді «Карітас Борислав» вже давно став відомим у місті осередком, який збирає молодь, часто з проблемних родин, які потребують додаткової психологічної та педагогічної підтримки. Тут допомагають дітям справитись з освітніми проблемами, нормалізувати самооцінку, навчитись не конфліктувати з однолітками та рідними, здобути необхідні життєві навички.

П'ятнадцятирічна школярка Ксенія – одна з підопічних центру. Давати інтерв'ю дівчинці дещо незвично, але вона старається.

Розкажи, як ти потрапила до Карітасу?

Мене привела мама, сказала, що мені тут буде цікаво, з'явиться повно нових друзів, я їй повірила – вирішила спробувати. І вже три роки ходжу до Карітасу. І мама виявилась права – тут цікаво!

Як ти вважаєш, цей час, поки ти з Карітасом, змінив тебе? Як? Що нового з'явилося?

Карітас справді змінив мене і в дуже гарний бік. Я стала більш відкрита, приязна, мене тут багато чому навчили. Тут навіть їсти вчать готувати! Звичайний ніби день – приходжу, розмовляю з друзями, роблю уроки, заняття цікаві – але ми тут якісь інші, ніж діти поза Карітасом.

Чи питають тебе друзі, що ти тут робиш? Що ти розповідаєш? Можливо, сама когось загітувала ходити сюди?

Друзі дуже часто розпитують. Вони ж знають, що я ходжу до Карітасу, то коли не бачимось – завжди питають, що я сьогодні там робила, що було цікавенького. Я і розповідаю, як пройшов день, якщо була кулінарка – то це взагалі дуже цікаво, адже нові рецепти, варто поділитись. Я привела до Центру свою подружку, зараз вже почав ходити мій брат-першокласник, Артур.

Що тобі найбільше і найменше подобається в Центрі?

Найбільше – розваги і кулінарний день. А от такого, що не подобається – нема.

Де ти бачиш себе через 5 років? Чи відіграв якусь роль Карітас у твоєму виборі?

Через п'ять років я бачу себе у Львові, на цей час я вже думаю мати професію, заробляти гроші. Нас зараз тут вчать підприємницькій діяльності, я думаю, що буду мати якусь свою справу, думаю йти саме по цій стежці. Але я точно знаю – якби я була успішним підприємцем, я б обов'язково допомагала дитячим центрам. І не просто б допомагала – у нашому центрі я виросла і буду робити все, аби наш центр та інші такі в Україні процвітали.

А якби тебе призначили керівником Центру у Бориславі, що б ти робила, можливо, щось змінила б?

Багато б я не міняла, тут все дуже добре організовано. Можливо, додала більше ігор для дітей, адже це їх цікавить, щоб не тільки уроки робили, чи заняття у формі ігор. Тоді вони будуть захоплюватись, приходитимуть до Центру і кликатимуть побільше друзів.

До розмови долучається менеджер проекту «Національна мережа центрів для дітей та сімей» Марія Підлубна, аби розповісти те, про що соромиться розповісти сама дівчинка:

Ксенія зараз ходить до дев'ятого класу. Її батьки розлучилися, коли вона була ще зовсім маленькою. Мама зараз у цивільному шлюбі із іншим чоловіком, народила ще одну дитину (сина Артура, шести років, який також відвідує Карітас). Це неблагополучна сім'я, мама з вітчимою часто випивають, ніхто з них не працює. Вони не отримують жодної соціальної допомоги, не мають власного житла і деякий час навіть проживали у гаражі. У цей час Ксеню взяв до себе дідусь-пенсіонер. Після втручання соціальних служб родина переїхала до однокімнатної квартири і мрія Ксені жити з мамою і братом здійснилась. Але біда знов постукала в їхні двері – у мами виявили туберкульоз легень і скерували на лікування в тубдиспансер. Завершити лікування не вдалося через закриття лікувального закладу внаслідок медичної реформи. Мама в важкому стані повернулася додому, а на ще дитячі плечі Ксені лягли всі клопоти по догляду за братиком, готування, прибирання і ще, звичайно, навчання. Карітас, як може, допомагає родині – надає гарячі обіди, одяг, засоби особистої гігієни. Ксені у Центрі допомагають із домашніми завданнями, надають психологічну підтримку, також, коли прийшла пора отримувати паспорт, допомагали з оформленням документів.

Ксеню, уяви, що ти менеджер з реклами і тобі треба так висвітлити діяльність Карітасу і молодіжного центру, щоб сюди приходили люди і благодійники давали кошти і молодь цікавилась активностями. Що б ти сказала? На що звернула би увагу?

Я б написала: діти – це наше щастя, слід робити все, аби вони росли і виростили добросердними і чуйними людьми. Тому що в наш час дитина не завжди бачить багато добра. Карітас впливає на дитину, вона змінюється, стає добрішою. Я б сказала – люди, задумайтесь про наше майбутнє! Допоможіть дітям, які не мають багато з того, що для вас звичне. Я вірю, що наші люди добрі, вони будуть допомагати дітям.

Якби тебе попросили створити короткий лозунг центру для дітей та сімей – що б ти придумала?

Карітас. Добро. Любов. А якби мені дали можливість використати більше слів, то я б сказала: Карітас – велика підтримка, без нього багатьом людям було б тяжче!

То його ангел з неба пригортає...

Юрко Столярський (24 роки) вже декілька років постійний відвідувач соціального центру для дітей та молоді з інвалідністю, який діє при Карітасі Стрийської єпархії.

Що можете розповісти про Юрка? - питаємо Наталю Пак, соціальну працівницю Карітасу, поки хлопець збирається з думками.

Понад усе він любить спілкуватися і жартувати. Його талант – робити компліменти та веселити. Так склалося, що Юра рано втратив найріднішу людину – маму, а нещодавно пішов з життя і його батько. Можливо, це стало поштовхом до самостійності, адже тепер він вмів давати собі раду, знає коли і в кого попросити про допомогу. Часто Юра питає мене: «От скажіть, що у мені таке є, за що мене усі люблять?». Я, сміючись, відповідаю: «За твою харизму, радість і оптимізм, якими ти ділишся з оточуючими». Він буває бешкетником, серйозним, коли потрібно, дуже відповідальним. Ось такий він, наш особливий друг

– Юра, якого усі люблять...

Юрку, як ти потрапив до Карітасу?

Мене привела соціальний працівник, це був 2013 рік. Я тут вже 7 років.

Чи є щось, що тобі тут особливо подобається?

Мені тут допомагають, перуть, коли треба навчати, як правильно зробити, коли треба – посварять. Дівчата [працівники центру] допомагають, чим можуть. Я можу тільки добрі слова сказати на їхню доброту. Тепер у мене є друзі, улюблені педагоги. Мені багато що подобається: набирати бісер, їсти варити, прибирати. Я тепер сам яйця смажу! Я живу з дідом, то сніданок йому роблю повністю самостійно!

А що тобі найбільше хочеться у житті?

Сім'ю хочу мати, аби я прийшов до своєї хати і хтось добре слово сказав, мені дуже треба добре слово і ласка. Хочу, щоб у мене була своя родина. Сім'я є сім'єю, саме вона має бути у кожного, не багатство, Людина має те, що в серці, відчуває, що на серці.

До розмови знову долучається Наталя:

Юра зараз круглий сирота, нещодавно помер тато, вже десять років нема мами. З того часу, як він до нас прийшов, змінилось багато – тут і Карітасу заслуга, і батька. Юрко навчився жити самостійно, використовує у повсякденному житті ті навички, які тут здобув. Зараз він навчається в училищі, ще й намагається доглядати за дідусем, якому вже за 80 років. Сам добирається, може піти у комунальну установу в справах, продукти купити, здобуті навички він розвинув і використовує.

У центрі Юркові багато довелося працювати з психологом. І зараз, психолог Христина дуже тепло про нього відгукується:

Коли він до нас тільки почав ходити, його емоційний стан був дуже нестабільний. Був дуже нервовим, збудженим, не завжди контролював поведінку. За цей час його поведінка змінилась, став спокійніший, як ніби зовсім інша дитина – нема агресії, чемний, слухняний.

Коли мені сумно – я дзвоню, стає краще, – продовжує Юрко. – Коли був карантин, я часто дзвонив, мені дуже не вистачало спілкування зі своїми любимими педагогами і друзями. Якби ми не були, ми одна сім'я, одна родина, ми один одному маємо помагати. Адже як ти ближньому допоможеш, то тобі ближній має допомогти.

Юрку, ти вчився заочно в школі, в училищі також не складалось, до Карітасу ти, в основному, сидів дома. Що змінилось за цей час?

Дуже добре, що я пішов між людьми. Як сидіти в хаті – то людина не розвивається, а як піти десь, мати спілкування, навчання – то розвивається людина, росте з кожним днем. Я спершу міг і побитись, і злий бував, але тепер я зрозумів, що треба бути між людьми, дружити.

Якби тебе попросили створити коротке гасло центру – що б ти придумав?

Любов і повага до особливих людей.

А соціальні працівники згадують вірш, який написали про Юру:

**Буває, часом, у житті людина
До серця горнеться, як на вітру билина.
І, наче, не по крові ви родина,
Але живе в душі його частина.
То його ангел з неба пригортає,
Любов людей щоденно посилає,
Бо мамина любов, така всесила -
Вона з небес голубить свого сина.**

Проект «Підтримка соціальних центрів Карітасу України для дітей та молоді з інвалідністю в Україні», що за підтримки Renovabis та Карітасу Іспанії реалізовується Карітасом Стрийської єпархії УГКЦ.

«Треба пам'ятати, всі

Пані Марії – вже 86. Останні 10 років до неї регулярно навідується соціальна працівниця проєкту «Домашня опіка», який працює при Карітасі Борислав.

Розкажіть, як почалась Ваша співпраця з Карітасом?

То вже років 10, як дівчата з Карітасу приходять. Це мене соціальна працівниця направила – я ходила до перукарні підстригатись, для літніх людей, і там її зустріла. Мене спитали: «А з ким ви живете?». Я і відповіла, що сама-саменька, вже стільки років. То вони і запитали, чи хто за мною доглядає. А я ж сама, як та билинка, так як є казала. Ото з того часу і почали до мене ходити, дай їм Бог здоров'я...

Розкажіть трошки про своє життя, є, мабуть, що згадати?

Я у селі народилась, росла без батьків, до школи не ходила, не було кому посилати, але читати навчилась, гроші рахувати вмію. Важке у мене дитинство було – тато не захотів з мамою женитись, бо вона жеброта, а він з багатих був. Тому мама пішла у Самбір чужих дітей годувати, а я коло маминих батьків жила, дуже бідні вони були – поля нема, корів нема... Мама не було, а тато одружився на іншій, взяв таку пані... Хоча я його любила, і він мене любив... Але його посадили у тюрму у Бориславі, судив військовий трибунал на розстріл...

А за що його судили?

Та, зрозуміло, за що – знаєте ж, де і коли я росла, всі хлопці були у лісах, і тато був з ними. Я маленька пасла корову, то не уявляєте, скільки загиблих я бачила у потоках, ледь травною прикиданих. Навіділась я всього за свого життя, не уявляєте скільки! Хлопцям треба ж було їсти, а за дорослими стежили, от і давали їжу дітям, щоб носили. Я кожную криївку в лісах знала. Я рада була туди ходити, мені там їсти давали, мене всі знали. А потім тата забрали, за те, що у лісі був. Сидів у тюрмі у Дрогобичі, я пішки ходила йому – їсти носила, треба ж татові їсточки. А потім я пішла до Борислава роботи шукати, так все життя тут і живу... Ой, було-було всякого! А тепер ми в раю живемо, то ви просто не уявляєте – все

колись будуть старими...»

є, робота є, гроші платять, чого ото нарікати... Що попрошу принесуть, все зроблять...

Чим Вам допомагають працівники Карітасу?

Та всім, вони просто чудові, ті дівчата. Мартуся завжди до мене приходила, жаль, зараз не ходить, бо дитинку народила. То просто чудова дівчинка – завжди прийде, що треба купити – купить, приходять – зразу віника, мітлу в руки. Я не встигла глянути – а вона вже позамітала, помила підлоги, вікна помила, все мені поробила, ще й порозмовляємо. Ну просто людина від Бога. Я коли по телефону з нею розмовляю, то плачу.

У пані Марії виступають сльози на очах, і далі говорити їй стає все важче...

Як би Ви могли коротко охарактеризувати те, що робить Карітас для літніх людей?

Це дуже велика підтримка. Кому зараз ті старі треба, а Карітас завжди готовий прийти на допомогу! Не дай Бог щоб закрили цей проєкт, то величезний порятунок для немолодих людей. Я ж колись молода була, здорова, а тепер – зовсім негодна, треба допомога... Я не можу зараз ходити, але не дай Бог нам би забрали цю підтримку, я б до самого Києва дійшла, аби захищати...

Люди повинні пам'ятати – то ви зараз молоді, швидкі і здорові, але всі будуть старими. Треба намагатись допомагати. Я он яка немічна, а якщо бачу, що старенька ледь йде – то і сама поможу, візьму під руку, разом підемо. Старенькі вже слабкі, як маленькі діти, про них не треба забувати. Всі до старості прийдуть, голвне, аби до доброї...

Проєкт «Стала система домашньої опіки в Україні», впроваджується Карітасом України за фінансової підтримки Карітасу Відня.

Скануйте qr-код та допомагайте самотнім літнім бенефіціарам проєкту "Домашня опіка"

Відправте СМС на короткий номер 88010 (ї СМС - 25 грн на благодійність.)

Тут змінили не лише вихованців, але й обличчя міста...

Центр соціальної реабілітації та адаптації для молоді з особливими потребами «Дивовижні долоні» при Карітасі Дрогобич опікується молодими людьми з вадами інтелектуального розвитку (синдром Дауна, слабка та середня розумова відсталість). Вже понад 12 років він щодня відкриває двері для своїх підопічних, аби допомогти соціалізуватись і комунікувати, дати раду у житті, навчитись елементарним побутовим навичкам, а ще – спілкуватись, побачити світ навколо, розширити світогляд. 10 років центр відвідує Левко Крика. Він і його сестра Ольга Лабарчук погодились розповісти про свій досвід, адже центр – це рука взаємодопомоги не лише для людей з особливими потребами, але і для їх близьких. Тому і відповідали на наші запитання спільно.

- Як відбулося ваше перше знайомство з центром «Дивовижні долоні»?

Левко: Я тут вже 10 років, мене сестра привела, Оля...

Ольга: Левко трохи хвилюється, він у нас скромний. Так, саме я привела його в Карітас. Я часто брала його з собою, щоб хоч інколи між людей бував і бачив світ. Якось я з ним зайшла до редакції районної газети в справах і редактор газети, його син в той час вже ходив в «Дивовижні долоні», побачивши мого брата, запитав, чи ходить він до Карітасу. Того ж дня ми пішли до центру довідатись, що і як – так і залишились.

- Що так приваблює в центрі, що вже стільки років сюди ходите? В чому його особливість?

Левко: Я тут вишивати бісером навчився, наміста робити. А ще, коли у мене день народження, то всі друзі приходять, вітають. То моя спільнота, я сюди приходжу, як на роботу, ми тут одна родина. А ще мені дуже допомогли, як мама померла, бо важко було. Мені все подобається, головне атмосфера, а ще театр, концерти, поїздки в табір...

Ольга: Я для себе сформувала головну сутність в цій нашій Дрогобицькій карітасівській спільноті – ми

родина! Кажуть сім'я – цеглинка суспільства. Якби наше суспільство було таке, як наша спільнота, то Україна була б серед найпроцвітаючих країн світу! І в цьому ключова заслуга персоналу центру! Може трохи пафосно, але коли у найважчу хвилину, до Тебе приходять навіть швидше, ніж найближчі родичі – і працівники, і колектив батьків – то маєш відчуття, що не пропадеш, є на кого опертися, до кого податись у цьому складному світі. Ми це відчули, коли померла наша з Левком мама. Коли я щодня відправляю брата до центру, то знаю, куди, що його тут підтримають, допоможуть... А це багато вартує нині...

- З висоти років ви вже можете оцінити внесок центру «Дивовижні долоні», Карітасу у роботу з людьми з особливими потребами. Що особливо цінне, унікальне в його роботі? І чи можемо ми говорити про зміни – для підопічних, батьків, міста?

Ольга: Знаєте, коли після карантину вже можна було виходити, то всі батьки чи опікуни прийшли на збори – а ми всі такі різні, з різними характерами – то спрагли до спілкування, ми такі збуджені були, так галасували, мабуть, ще більше, ніж наші діти. Було навіть приємно від того, що можемо бути самими собою, у своєму середовищі, і вже це додає наснаги до життя. Адже справлятися з нашими дітьми дуже непросто. Більшість дітей в центрі – сироти чи напівсироти.

А які у нас люди у центрі!!! От Юрко має проблеми з ногами. Але він хоче, як усі, навіть на зустріч до Папи Римського їздив з нами, а то була дуже непроста дорога, п'ять днів їхали, але була така духовність, яка нами рухала. Працівники роблять справді неможливе, Бог дав їм уміти працювати з дітьми з синдромом Дауна, аутистами – у центрі немає лікарів, логопедів, психіатрів, а діти змінюються – пам'ятаю, Соломійка, коли сюди прийшла кілька років тому, то слова не промовляла, тепер щебече, як соловей.

Тут до розмови приєднується Анатолій Смолень, директор Центру:

Анатолій: ми намагаємось максимально багато говорити з нашими вихованцями – просто розмовляти, вчити вірші, навіть дискутувати. Левко вірші дуже гарно декламує, на кожному дні народження ми просимо кожного вірш прочитати, сказати гарні слова, розвиваємо, щоб у кожного речення було структуроване, щоб був логічний кінець. За день так наговорись, приходжу додому, дружина щось питає, а у мене вже сил нема...

Ольга: А мій Левко як змінився! Він став активнішим, сміливішим, розбірливішим, з'явилося почуття

гідності. Часто для мене це навіть проблемно (сміється) – коли спокійний, всього боїться, то ніби легше, що сказав те і робить, а тут у них навчання було спеціальне – «Сам собі адвокат» – він ту програму добре засвоїв, тепер має свою думку, може її відстояти... Він зараз дуже соціалізований. На святі міста ми гуляли, музика грає, а Левко вийшов – і давай танцювати! А поруч жіночка стоїть і каже – певно, хлопець ходить до Карітасу, раз він такий сміливий. Бо у неї син в селі, далеко, має проблеми, але не має можливості возити до міста. Справді, тут унікальний клімат – вся наша родина дивується тій людській доброті. Це як друга родина...

- Вочевидь, вихованці центру не замкнуті у його стінах, десь виходите, гуляєте. Зрозуміло, що для них це дуже корисно, а як у місті сприймають, особливо, якщо група йде? Наше суспільство далеко не завжди толерантне...

Ольга: ми постійно на екскурсії їздимо, ось і нещодавно, вже після карантину в Тустань поїхали, спрагнені до спілкування. В місті нас знають, фактично в «Дивовижних долонях» змінили не тільки дітей, а й обличчя міста. Люди стали толерантнішими, вже не дивляться так, як багато років тому, коли нерідко зустрічали неприємні погляди, а зараз нас сприймають дуже доброзичливо. Знають, що така молодь є серед нас. Бо вони ходять вулицями, їх бачать. Водії транспорту теж знають наших дітей, завжди зупиняться біля центру. Вони ж завжди на виду, адаптовані, до центру постійно приходять волонтери, музиканти, наші вихованці були одними з кращих на обласному фестивалі в Самборі, за це місто їм подарувало похід в піцерію. А це для них так багато. Фактично і діти, і ми, завдяки центру, почуваємо себе повноправними членами суспільства. Люди бачать, наскільки ці діти вартісні, напевно Бог так послав.

Анатолій: інтеграція – наш ключовий підхід, тут грає роль і перебування у центрі, і виїзди, виставки, фестивалі, участь у святах. Якоюсь мірою, наші вихованці вчать і нас – терпінню, милосердю, мудрості. Ми впроваджуємо і християнське виховання, от з Левком любимо про Бога поговорити. Раніше він з острахом брав участь в розмові, зараз і в літургії бере участь, їздили до папи Римського, там таке гасло було важливе...

Левко: Христос будує спільноту! Це дуже важливі слова!!!

- В центрі робиться надзвичайно багато, список активностей просто вражає. А що б ще хотілось, аби відвідувати «Дивовижні долоні» стало б ще цікавіше?

Левко: Господарку хотів би. Котика, песика. А ще город – копати, садити, вирощувати.

Ольга: Левко про таке просто мріє, йому аби землі, будиночок. Він завжди каже, якби був город, я б косив, копав, а ще якби була корова, кінь, господарка...

Анатолій: так, це наша проблема – місця у нас мало. Я бачив як це роблять в інших країнах – такі центри часто винесені за місто, є ділянка, будиночок. Але у нас це малореально, ще й з транспортом проблема, навіть сюди, у центр міста багатьом проблемно добиратись...

Ольга: Отака наша житейська історія – перлина серед доволі сумного соціуму, коронавірусу і вірусу переважаючої байдужості. Нехай і Вам поталанить мати таке проміннячко в кінці тунелю. Нам з Левком поталанило, бо ми потрапили до таких добрих людей. А як нас, рідних, підтримують – нас об'єднали, у нас теж спільнота. Цей рік дуже важкий – і карантин з ізоляцією, а ще дві родини втратили синів, ми вчимося один у одного підтримці, доброти, стійкості. Ми – родина!

Віднайшли щастя у допомозі іншим

Традиційно на початку грудня всі діти готуються до одного з найулюбленіших свят – Дня Святого Миколая. Написавши йому листа, поділившись з ним секретами своєї чемності, вони очікують на свій подарунок.

Проте, подарунки люблять не лише діти. З не меншою надією на милосердя благодійників, уваги чекають також старенькі та люди з інвалідністю – підопічні проекту «Домашня опіка». Особливо – якщо без таких подарунків вони не можуть повноцінно жити.

Мова йде про лікарські засоби, придбати які абсолютна більшість бенефіціарів (отримувачів допомоги) цього проекту просто не в змозі. З щомісячної пенсії у 1800-2000 гривень, після сплати комунальних платежів (500-700 грн на місяць в опалювальний сезон за наявності субсидії) та купівлі продуктів харчування, на ліки просто не лишається коштів. Відсутність медикаментів для дідусів та бабусь – це життя з поганим самопочуттям, болем, загострення хронічних захворювань та поява нових. А далі що? Ви й самі розумієте...

Тому, підтримка небайдужих людей – це можливість забезпечити літніх українців справді найбільш необхідним та життєво важливим. Наприкінці листопада до Карітасу України звернулася пара молодих людей – вони бажали допомогти потребувачим та придбати для них медичні препарати.

Найпершими допомогою мають отримати ті, хто в ній має найбільшу потребу. Фахівцями Карітасу Київ було надіслано інформацію про потреби п'ятеро осіб, які мають вкрай складні життєві обставини та фінансовий стан. Благодійникам, хлопцю та дівчині, було також вислано перелік медикаментів, які стареньким призначив лікар. І перші зголосилися придбати все, що було у списку та виявили бажання особисто передати необхідне кожному бенефіціару. У суботу біля офісу Карітасу Київ добродіїв зустріла керівник проекту «Домашня опіка» в місті Києві Алла Качур, яка супроводжувала їх в домівок потребувачих. Кожен візит молодої пари супроводжувався не лише словами вдячності від стареньких, а й щирою розмовою про життя.

Троє підопічних з п'яти, які отримали допомогу – прикуті до ліжка, і не мають змоги спілкуватися ні з ким, окрім соціальних працівників Карітасу. Тому, можливість поговорити з новими людьми була для них справжнім щастям.

Отримавши пакунки з потрібними ліками, старенькі не вірили, що в складних реаліях сучасності є небайдужі люди, які, маючи можливість допомогти іншим – використовують її на 100%. За приблизними підрахунками вартості ліків зі списку, молода пара витратила на свою благодійну ініціативу приблизно 6000 гривень. Це співмірно з десятьма відвідуваннями кафе удвох. А на протизахвату, 5 осіб отримали медикаменти на декілька місяців наперед.

Такий вчинок молоді справді заслуговує на повагу. Проте, ще більшої поваги заслуговує їх подальше бажання допомагати іншим – адже вони вже цікавляться іншими нагальними потребами бенефіціарів. Цей прояв милосердя змушує замислитись над питанням: якщо ми маємо змогу допомогти самотнім літнім людям та людям з інвалідністю сьогодні, то чого чекаємо?

Піклування в кожен дім огорнуло допомогою майже всю країну

Коли весь світ майже завмер через загрозу захлинутись від коронавірусу, Карітас України продовжує докладати максимум зусиль аби допомагати тим, хто найбільше цього потребує.

Карантин – нагода об'єднати зусилля

У Карітасі впевнені, що благодійність не йде на карантин, зокрема працівники найвідомішого проекту Карітасу України «Домашня опіка» не полишають відвідини самотніх людей похилого віку (з усіма необхідними засобами безпеки): купують та доставляють до домівок своїх підопічних продукти харчування та ліки, готують обіди, допомагають по господарству та в догляді за тілом хворого. І що дуже важливо для кожного підопічного – це живе спілкування, важливо бути почутим, не відчувати себе покинутим та самотнім.

У ці непрості часи, для Карітасу особливо важлива підтримка партнерів. Гарним прикладом, є співпраця з компанією Procter&Gamble, яка разом із благодійною організацією у березні 2020 року запустила спільну соціальну ініціативу «Піклування в кожен дім».

В межах цієї програми самотні літні люди, люди з інвалідністю та ті, хто потрапив у складну життєву ситуацію, можуть дистанційно користуватись послугами благодійних пралень, які діють при місцевих осередках Карітасу. Зі свого боку, Procter&Gamble надає для них пральні порошки Ariel і Tide, миючі засоби Fairy і Mr.Proper.

«Ми дізналися, що Карітас закуповує нашу продукцію для своїх благодійних пралень. Пазл зійшовся – ми почали забезпечувати їх нашими товарами для прання, а також іншими брендами з нашого портфоліо. Це дозволило їм перенаправити кошти на інші, більш екстрені проекти», – коментує речниця P&G Ольга Клименко.

«Наша спільна ініціатива дозволить забезпечити догляд, опіку та затишок тисячам людей по всій країні. Подарувавши їм чистоту, ми не лише виявимо турботу, а й покажемо приклад ефективної співпраці бізнесу і благодійників для того, щоб зробити наш світ кращим, а значить – кращим». – наголосив Владислав Шелоков, директор з комунікацій та мобілізації ресурсів Карітасу України.

Соціальна ініціатива одразу знайшла відгук в серцях підопічних Карітасу

«Для людей мого віку необхідно прати кожного дня, це постіль, рушники, одяг. Щовівторка все брудне збирає домогосподарка проекту та відвозить до пральні Карітасу. За тиждень – приносить чисте й випрасуване», – зі сльозами радості ділиться пані Софія, бенефіціарка Карітасу Тернопіль.

«Хочемо подякувати за надані засоби гігієни. Ми проживаємо з мамою та братом, який пересувається на інвалідному візочку. Надана допомога є приємним та потрібним жестом підтримки. Завдяки опіці й допомозі Карітасу, ми можемо відчувати, що не є наодинці з нашими труднощами й потребами», – каже 21-річна Вікторія, бенефіціарка Карітасу зі Стрия.

«У цей скрутний час ми надзвичайно вдячні Procter&Gamble та Карітасу України за таку доречну допомогу. Ми справді відчули піклування та любов, які через такі корисні та якісні засоби торкнулися нашого серця», – розповідає Ольга, багатодітна мати із Житомира.

Розширюємо кордони піклування

В межах програми «Піклування в кожен дім» впродовж жовтня-листопада 2020 року було здійснено безпрецедентну допомогу лікарням та соціальним установам по всій Україні. Це спільне реагування на нові виклики, що постають перед всіма українцями через динамічне збільшення випадків захворювання на COVID-19.

Продукцію компанії Procter&Gamble, Карітас України через свої місцеві організації передав в медичні та соціальні установи майже всіх областей України: Вінницьку, Дніпропетровську, Житомирську, Запорізьку, Івано-Франківську, Київську, Львівську, Миколаївську, Одеську, Полтавську, Тернопільську, Харківську, Херсонську, Хмельницьку, Чернівецьку та Чернігівську. Також засоби гігієни отримали мешканці буферної зони Луганської та Донецької областей.

Загалом, на 1 грудня 2020 року, допомогою в межах акції охоплено майже **12 300 бенефіціарів**, майже **100 лікарень** та більше **130 соціальних установ** та проектів нашої держави.

Спільна благодійна ініціатива триває!

Детальніше про проект: <http://caritas.ua/pkd/>
Карту допомоги лікарням дивіться тут: <http://caritas.ua/pkd/map/>

БЛАГОДІЙНА АКЦІЯ

"ПІКЛУВАННЯ В КОЖЕН ДІМ"

КВІТЕНЬ-ТРАВЕНЬ 2020

Бенефіціари – 5882

Лікарні та медичні установи – 55

Інші соц.заклади – 50

ЧЕРВЕНЬ-ЛИПЕНЬ 2020

Бенефіціари – 5877

Соціальні заклади – 48

ЖОВТЕНЬ-ЛИСТОПАД 2020

Бенефіціари – 482

Лікарні та медичні установи – 39

Інші соц.заклади – 36

НА 1 ГРУДНЯ 2020 РОКУ ДОПОМОГУ ОТРИМАЛИ

12 241 потребує людина

94 лікарні

134 соціальні заклади

ДІЯЛЬНІСТЬ ІНІЦІАТИВИ НА [HTTP://CARITAS.UA/PKD/](http://caritas.ua/pkd/)

Досягнення Карітасу, які дозволяють допомогати краще, більше та по-новому

Карітас Золочів започаткував соціальне підприємство

Директор Карітасу Золочів о. Михайло Сукмановський зі старенького будиночка у селі Підгір'я, що на Львівщині, створює місце, де люди з інвалідністю зможуть проживати та мати зайнятість для самоутримання. Тут живуть страуси, кози, вівці, поні, альпаки, кінь, собаки та кіт. Сюди зможуть проходити для реабілітації діти з особливими потребами. За тваринами можуть доглядати дорослі люди з особливими потребами, аби соціально адаптуватися. Також, тут є сироварня, де виготовляються різні смачні сири. В планах є закупити молочну лінію.

Такий великий проєкт вдається втілювати о. Михайлу завдяки командній роботі та благодійникам, які долучилися спонсорськими коштами.

Карітас Тернопіль виступає за інклюзивність рідного міста

Гроші на створення та облаштування майданчика для дітей з інвалідністю збирали завдяки небадужим благодійникам міста. У листопаді навіть провели благодійний забіг «Подаруй світло», в якому взяла участь і команда Карітасу. Після відкриття цей майданчик став доступним для дітей з усього міста, зазначають у Карітасі Тернопіль.

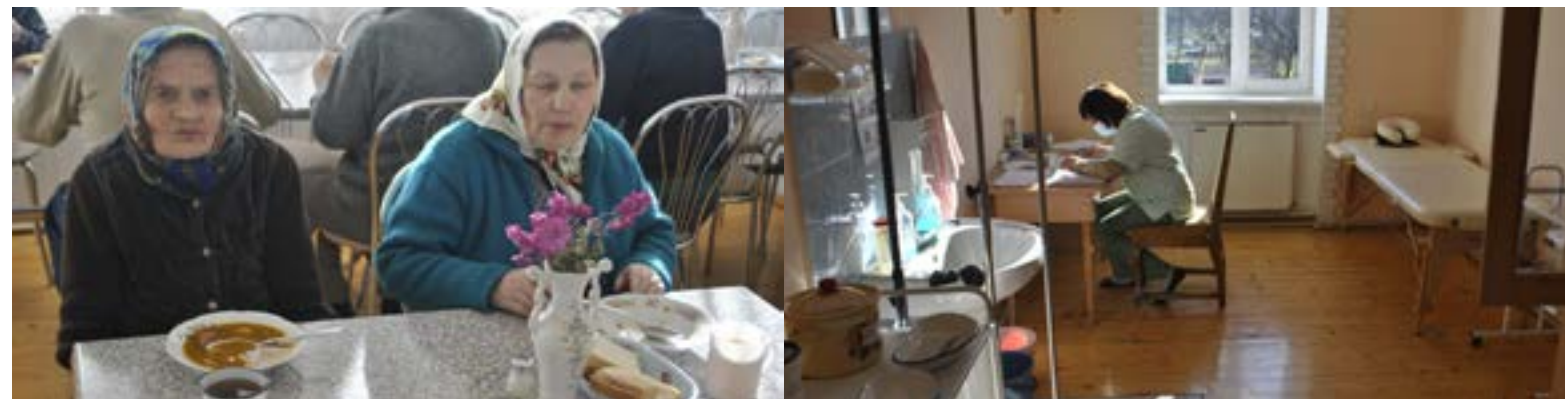

Карітас Коломия опікується старечим будинком

Карітас Коломия взяв під свою опіку будинок для стареньких, що знаходиться у с. Ковалівка, Коломийського району. За плечима у команди фонду 19-річний досвід догляду за самотніми літніми людьми та особами з інвалідністю, який здійснює проєкт «Домашня опіка». Але Будинок Миколая Чарнецького, так тепер називається цей будинок для літніх, – це нова сторінка, де функції дещо схожі, а сама діяльність значно різниться.

“Для Карітасу це справжній виклик, але ми готові. Готові надавати якісно допомогу, готові змінюватися,

розвиватися та вдосконалюватися”, – зазначають представники організації.

Карітас Маріуполь безкоштовно перевозить мешканців віддалених сіл буферної зони до місць інфраструктури

У зв'язку з пом'якшенням карантину, Карітас Маріуполь відновив безкоштовні транспортні послуги з перевезення бенефіціарів до місць основної інфраструктури.

Таким чином був знову запущений рейс Новогнатівка-Миколаївка-Волноваха для того, щоб люди, які проживають у сільській місцевості на відстані 0–5 км від лінії розмежування мали змогу дістатися до лікарень, аптек, ринку та іншої інфраструктури.

В Карітасі Донецьк в місті Дніпро працюють соціальні майстерні для молоді з інвалідністю

Вже 55 хлопців та дівчат скористались можливістю побувати у соціальних майстернях на базі центру та займатися улюбленим гончарством та різними ремеслами.

«Мені дуже подобається відвідувати пізнавально-інтерактивні заняття. Кожного разу я дізнаюсь щось новеньке. Ці знання я використовую у своєму житті. Наприклад, шпаківня, яку я зробив сам на занятті – тепер висить у моєму дворі і радує та годує птахів», – поділився враженнями Ігор, відвідувач майстерні.

Пожежі на Луганщині: 200 постраждалих родин отримали допомогу від Карітасу

Допомога постраждалим від стихії

23 червня 2020 року через погіршення погодних умов на Прикарпатті та Буковині оголосили «червоний» рівень небезпеки. Внаслідок потужних злив гірські річки у Карпатах завдали шкоди місцевим дорогам та населеним пунктам. У Чернівецькій області річка Черемош прорвала дві дамби і відрізала під'їзди до декількох сіл на її берегах. Підвищення рівня води зафіксували також на Пруті і його притоках. Пік паводку припав на 23–27 червня.

У чотирьох західноукраїнських областях - Івано-Франківській, Чернівецькій, Львівській, Закарпатській – завдано збитків:

- 263 населених пунктів постраждали;
- затоплено та пошкоджено не менше 13 тис. будинків;
- зруйновано близько 110 км доріг та 90 мостів;
- пошкоджено 130 мостів, понад 3100 га сільськогосподарських угідь, близько 500 км доріг.

Цей паводок вважається найбільшим в історії західної України за останні 60 років. Щонайменше 10 355 осіб постраждали від наслідків паводку, а загальні збитки від нього оцінюються у 3–4 млрд гривень.

Карітас України оперативно почав надавати допомогу постраждалим з перших днів паводку. Постраждалі отримували вживаний одяг, питну воду, продукти харчування та миючі засоби. За нашими підрахунками було передано:

- Більше 40 тон питної води;
- Більше 4 000 продуктивних та гігієнічних наборів;
- 45 тон вживаного одягу.

Крім того, постраждалі сім'ї отримали побутову техніку, меблі, будівельні матеріали для відбудови своїх будинків, ковдри та постільну білизну.

Нам допомогли: Карітас Olomouc (Чехія), КНЕВА (Канада), компанія Procter&Gamble Ukraine, компанія Ristor Foods, компанія «Євро Вода», компанія «Молокія».

Значну підтримку було отримано від УГКЦ, а саме - Філадельфійської Архиєпархії УГКЦ (США), Тернопільсько-Зборівської Архиєпархії УГКЦ, Сокальсько-Жовківської Єпархії УГКЦ, Бучацька Єпархії УГКЦ.

Допомогу постраждалим у місцеві Карітаси передали наші осередки у Тернополі, Хмельницькому, Львові, Волині, Сокалі та Дніпрі.

Для подальшої підтримки тих, хто постраждав від паводку, з 1 вересня стартував новий проект «Допомога постраждалим від повені на заході України» за фінансової підтримки Карітасу Австрії.

с. Муратове

Наприкінці літа та на початку осені 2020 року Луганщина потерпала від масштабних лісових пожеж. Вогнеборці зафіксували понад 100 осередків займання. Вогняна стихія пошкодила майже шість сотень домівок. З них понад 400 – згоріли вщент...

Від самого початку вогняного жахиття команда та волонтери Карітасу Донецьк у м. Дніпро допомагали постраждалим із с. Муратове, с. Капітанове, Новоайдарського району, а також смт. Воронове. Мобільні бригади Карітасу надавали продуктивні набори та реєстрували людей на грошову допомогу. Всього допомогу отримали 200 постраждалих родин. Грошової допомоги було надано на суму 920 000 грн. Також постраждалим була запропонована медична допомога у вигляді ліків.

Окрім всього, Карітасом Донецьк було організовано перевезення людей з с. Капітанове та с. Муратове до основних місць інфраструктури у м. Сєвєродонецьк, для відновлення втрачених документів.

Підтримка населення надавалась в умовах стрімкого розповсюдження COVID-19, і вимагала підвищеної уваги до заходів захисту. Щоб не наразити бенефіціарів на можливу небезпеку інфікування, працівники Карітасу обов'язково дотримувались заходів індивідуального захисту.

с. Капітанове

Підтримайте Різдвяну свічку - запаліть вогник надії!**Об'єднані вдячністю**

Пані Віра, самотня пенсіонерка, 78 років, Тернопільська область:
«Ця руйнівна повинь наробила багато лиха. Зруйновано все – від дому до саду. Затопило всю хату, не залишилося геть нічого, ні що їсти, ні чим прати. Дякую вам за допомогу. Адже, моєї пенсії вистачає лише на ліки, а тут ще й таке лихо».

Вихователь школи-інтернату м. Маріуполь:
«Каритас Маріуполь завжди нам помогав і допомагає. Очень благодарны за это. У наших подопечных нет средств на покупку таких дорогих вещей, поэтому ваша помощь очень существенна. Тем более для такого большого количества деток».

Гребіник В'ячеслав, самотній тато, який виховує 8 дітей, м. Полтава:
«Наша родина вдячна за будь-яку допомогу - словом, ділом, турботою, але коли це ще якість матеріальні речі, це викликає ще більше радості, особливо у дітей. Вони своїми очима бачать, що в цьому світі є добрі люди і в свою чергу вчаться бути добрими та допомагати іншим. Дякуємо Карітасу Полтава за підтримку та за те, що роблять для нас».

Надія Третьякова, дружина загиблого учасника АТО, м. Харків:
«Щиро дякую за прекрасний гігієнічний набір від такої чудової компанії. Дякую Карітасу України за здійснення важливих проектів для населення. Дякую найкращому колективу Карітасу Харкова».

Юрій Столярський, 24 роки, сирота, особа з інвалідністю, м. Стрий:
«Мені дуже приємно, що Карітас пам'ятає про мене та цікавиться моїми потребами. Я проживаю сам разом з моїм дідусем і отримати таку допомогу для мене є важливою підтримкою».

Костянтин, колишній алкозалежний, має 2-у групу інвалідності, клієнт Простору підтримки, м. Краматорськ:
«Якби не гуманітарна допомога, то про такі товари я міг би лише мріяти, бо живу виключно на пенсію з інвалідності. Цих грошей вистачає лише на оплату їжі, гуртожитку та найдешевших товарів першої необхідності».

Людмила Семенюк, має інвалідність 2 групи, м. Житомир:
«Щире вам, дякую! Це просто неймовірно! Милосердя, про яке багато всі говорять, але мало хто здійснює, саме завдяки вам, ми його відчуваємо наяву, адже це так потрібно, особливо у нашому становищі».

Тетяна Чуприна, 54 роки, опікун дитини-сироти, м. Дніпро:
«Дуже вдячна вашій організації, ці засоби гігієни нам дуже потрібні, ми багато перемо, і це нам дозволить зекономити гроші».

Олена Дигас, м. Хмельницький:
«Безмежно вдячна за набір побутової хімії. Дуже приємно. Ви дійсно молодці! Нехай всіх вас оберігає Бог!».

Олександр Поворозник, реабілітаційний центр протестантської церкви «Переможці», що допомагає алко- та наркозалежним з реабілітацією та поверненням до нормального життя в місті Костянтинівка:
«Наша діяльність відбувається на добровільних засадах, тому ми завжди раді підтримці. Питання гігієнічних засобів для нас завжди стоїть «гостро», бо людину, яка проходить реабілітацію треба привести до охайного виду, а з такою допомогою це стане зручно та легко».

Передзвін дзвіночків, шурхіт обгорткового паперу для подарунків, шкварчання цибульки на пательні, булькання борщу в баняку, колядки, віншування і багатоголосся вертепу.

Запах мандаринок, ялинки, свіжого сіна у шопці, узвару, запеченої риби, прянощів глінтвейну.

Вушка з грибами, паштет і шинка, кутя і пампушки з маком, рогалики з трояндовим варенням та імбирні медівники.

Тендітність ялинкових прикрас, колючість зеленої ялинки, фактурність збіжжя дідуха, обійми рідних і близьких, тепло пледу, що зігріває.

Вогні святкових гірлянд, сяйво Віфлеємської зірки, що вело мудреців зі Сходу до ясел маленького Христа, світло Різдвяної свічки, що наповнює димівку затишком і теплом.

Ми чуємо Різдвяні свята, відчуваємо їх на запах, смак і дотик, бачимо їх світло. Святкові обряди і ритуали Різдва, – це те що об'єднує, повертає у дитинство, надає силу і відчуття приналежності до традиції. А ще Різдво це віра в справжнє диво, коли Бог приходить у світ маленькою безпомічною дитиною і своєю любов'ю ділиться зі всіма потребуючими, попри всі перешкоди та негаразди.

Ми теж можемо поділитись своєю любов'ю та світлом з тими, хто цього потребує.

Традиційно в межах акції «Різдвяна свічка» ми розповсюджуємо свічки, декоровані нашими підопічними з інвалідністю, однак цього року пандемія вносить свої корективи як в наше щоденне життя, так і святкування. Тому пропонуємо зосередитись на поширенні віртуальної Різдвяної свічки та світла Різдва! Ми запрошуємо людей доброї волі, представників бізнесу та неурядових організацій долучитись до цьогорічної акції та подарувати свято тим дітям, які знаходяться у скрутні та обмеженнях, все менше вірять у диво.

Відвідайте сторінку акції на веб-сайті Карітасу України та запаліть вогник надії зробивши пожертву: <http://caritas.ua/svichka>

Миттєва пожертва 25 гривень на акцію >>

Допоможіть нам дотягнутись до
найвіддаленішого потребуючого

Зробіть пожертву

caritas.ua/donate

